

צפית רישועה היוצרת

צפירת הרושנהו¹⁴
 חוויל גוזריעס לנו בעמכת שבעת, שכובים הדין ישאל און האודם "צפירות הרושנהו¹⁵". המבן של "צפירות" הוא כעןן יישוב ומצופר¹⁶. האום האנטקיאן הרטהן, בטענה שיתקיים הדבר, כי שטרכו הווען: "צפירות לישועה – בירמינגהם¹⁷, לעין בקספורד לא רך לעוד אליא במרק¹⁸, האום צפירות שנותה זו בא? כל שטרכם בקספורד החדרה וממלחמות גבורה יהודה של תלמידיהם, שברם בראותם שוד הולך ומשיען או עטן.

వ్రాత మధ్య

ק. בית המקולש, בתנור מרכז והרוחן של האומה, ומוקר החיים הרוחניים של כל
חידך ממנה, מצד החזון המורשת המוראה, עין בפיו מגנסה את הדעתן בעוז
אוומו, כדי הוא לא ללבונות ברוחה בכל יום אצל כל יהודי מישראל, כדי להשאיר את
נפשו במלא חייה בתרבויות האומה במגביה שלם. או ישבו להיחיד חותמי
הנפשיים הדעניים, שחידי האמונה, חומר ההרגש ואורו, וווחדים בהם בפרחי חמוץ,
כל שלל צבעים נחמדים למא. תעהוד ז' מתוכננת בפועל על ידי סדר היום של
הקרבותנות, הנאמרים לפניו התפילה. פרשת הכהן, התמיד, הקותות, וורעים הם
את הגובל, האלהי שבבית הגדול והקווש במעםקי נסמה, קרוב למדת השיגוב
שהיתה לכל יחיד בעת האומה היה, ומקדשה בתוכה על אדמתה. גרעיני
התשוקה אל השלמות של האומה בתוכנה הרוחנית, הולכים הם וועשים את
ט. פירוטיהם על תלמי הילב. הם הוליכים ורביכים, משתרגמים עם כל המון הרעיון
הטוביים המותחים ללבוגה המרכזית הזאת, וכגדות ישראלי נבנית ברוח בןין איתן
בכח לאלהים, אשר יתן לה עצמה, מצד החוד הבנאי האזרד בסגולת אורייה,
יותר מהמן: בניינים חמורים ומוסדות לאומיים של חול, המאמצים כה כל לאום
אשר רך על בשרו וחילו הגוף ייחיה. אהבת אלהים התמימה והנשאה, מתעוררת
ומתיצבת זהה, בעו גדול, בנטחת האומה, על ידי זכרונתיה מיימי קדם, בהיות נר
אליהם תמים עמדה. והaida-יאליות של זכר נשגב זה, דוללה ממפעקים כל דערין
בחמד, וכל משאות נפש בכירה, וקושחה, ומזכות לעיני האומה בכללה את ערכה
האליהו הגדול, שמלאו הוד והדר את כל חדרי לב של כל יהידי בנית.

אנו נאזרה בזאת מושג

האלקטו שuaeיר בבייט המקדש והוא מלא השתווקה
לה הרכז מסיע לבנין בהם"ק. ובמיוחד בו
השבועות של בין המצרים שביהם מערופים כל
ישאל ביחס את התשובה לבנין בהם"ק, וע' 10
תקופה זו היה בעצם קופת הרכבת הרכבתה של בני
ביהמ"ק. ומכל מקום חותם והלבנת המוטלות עי
יהודוי מהויבר הוא תמיד לחוק בעצמו ולעדור לבב
את הבפיה והצמאן ליבוא המשיח ונגן בהם"ק
ובמיוחד ביום הה של קרא עלי מועד. וכל כמ' 10
שיוחדי מגביר את החשאות הקוראות והגעויות שלו הר' 10
מרבר אמר גאלם הרכבל אמר אונקל דרבנן

“ועפ”ז מברור מ”ד א”ח בו”ד”.
 (פריחה לאוטר^(ט) ט) שביו ביטוי שחרוב ביחסם^(ק) נולג
 מבתוכם, וככזאת שבעל שור בתשועה באב לאחר
 חצצת הרים מנהיל לתהונץק אודו של מושיע שלכאי^(ל)
 ג. ו' מה שיק ליתדו של משיח דודוקין זו... אלא
 כיון שבטים וה מעורדים ישראלי ואתות השוקה לנגוללה
 וללבני ביחסם^(מ), ועדי' והשתתקקות הواتה שם
 מאנדרטאות אמר רבו בדורותינו

תרומות: הכה המהיה את נשמה של ישראל, היא העירגה הנפלאה לבןין בית המקדש, ולחזרות כבورو בחייבת לומתו האידיאלית המקוועה, שrok צפיה זו מורמת את רוח כל הדורות כולם, לדעת שיש חכלית נסenga להחיים והמשכים ההיסטיורי. ובങודה עלינה זו גנוז כל לעו החיים של קישור האומה לאוצר ישראל. וכל המצוות התלויות באוצר: איזו מדרש שהנו נהגוטו, זו שומרות את החלק של טל חיים זה היסטריה.

ic $\varphi_{x_1}, \varphi_3 \varphi_5 = f^{\mu \nu}$

כל זמן שלא למד לעצמו שחתבר לו מעלה נשמת האדם
ומעלת ישראל (ו) ומעלה הארץ הקדושה (ז) וההשתוקקות הרואה
לכל איש ישראל לבניין המקדש ונגדות ישראל והתרומותיהם
בעולם, כמעט שאירא-אפשר לטעום טעם עבודה. 5
ואם לא ידע מעלה ישראל איך יתפלל בלב שלם על גואלם.
שודאי אין הכוונה הרוציה בחפלה ברכת גואל ישראל רק על
מכאובי נפשו שמרגש מצד עצמו מעול האלות, כי ענין הברכה
معد שהרצון בה מצד מעלה ישראל וקדושותם (ו). ואם לא ישכיל
מעלה הארץ הקדושה וסגולתה וקדושותה (ז) איז יתפלל על בניית
ירושלים, והחפלה היא זו קא מקורות הלב (ג) כשרגיש שהוא
חסר בדבר. (ז) לאנרגי זרכין

חסר בדבר.

לזהה אמרתנו ושאלתה פורים שפטינו. ע"פ שנagara הbenין הקדוש ובארב.
וכל דידי הקדשה בקביעותם נסתמו אורותיהם מהאר בעולם. אלביבש שמייט
קדדות ושק אשים כסותם. לא זה הקדשה הפנימית. הקבוצה בתוכויה של
השמה הישראלית. שממנה נבעו הוא כה השפה הקדשה. המוחודה לשיחאל
בקדושה. ובכך וה הוא פה כיב. עד כדי להיות תשלומי. גם بعد אמצעה יותר
נכון ויתר. בהיווח מסדר בפעולה. כמו שהרבנן. יהויר גדור. ויתר
טפער במושיווח. הוא קרבן הפריט. גם אותו את משלימים בשפתינו. שכח הדבר
הקדוש. המיחזר לנו. פעיל בהירין ובזיוון. הפנימי את גאותו והעוני המקודש.
להעלות ולעדן את כל העולמים ואת כל ההיה מצד פנימיותה. דוגמת מה שפעלו
הרבנן. בחתפשותם וקדושתם. הגליה והഫדרמת. נוסף על אורצץ הכבծ
החותמי במלחש שמם.

top of, top, nice guy

ושל לבר זאט שהמשמעות של האבלות על
ביהמ'ק היא איד'ה שלמה עם חורבונו ותשוקה לבניינו,
шибישראאל אונס משלימים לרצע אחד עם זה שביהמ'ק
חוב, ותמדם הם פעלים את זכרונו על לם
ומשנתוקים ומפרים מתי יבנה בהמ'ק, ע"ד מאמר
מןין קון מקברין ז"ע, שהגورو ביזטור הוא כאשר
משלימים עם המצב במתות שוואו, ורק האון הגודל
ביזטור הוא כאשר יורד משלימים שאפשר לחיות גם
בל' בהמ'ק. וכמעטה שהיה אצל הרה"ק מאפטא
ויז"ע שנכנס אלין יהודו והינה לפנוי את כל גורתוין,
והיה נראה לו שאינו משתחוף כ"כ בעצרון. ואמר
לו רורה"ק מאפטא, וזה עם הו של קרבינו היום
את קרבון והתמי, לע ול האינן דיאג כלל. היינו
שלו יש ודאגה העמיקה לעליי יותר מהה. לייחידי אסור
להשלים עם חורבון בהמ'ק, ג"פ בזיו מבקש יהודו
בתהלה ולירוחלים עירך בתהלים תשוב מעורר
בלבו ותשוקה לבני ירושלים וביהמ'ק, ובמיוחד
במחלות המוספים של ג' הרגלים שתוכם רצוץ
השתוקקות עילאיות לבניון בהמ'ק כמ' אבינו מלכנו
ג' גלה כבוד מלכותך עליינו מורה וכרי מלך רחמן וחם
עלינו וכי שוכנה אלינו וכו'. והשתוקקות הואת
הוא בבח' של קבורות. וכמוש"ב מון אודט"ר בב"א
ז"ע המכטב כי הגנוזים לדבר הם יזרע אל גודלים
מעצם הדבר. ועי"ז הוא ראשית בנין בהמ'ק אשר
בנונה מכת השתוקקות ששראל משתוקקים בגלות
לבניון בהמ'ק, שעי"ז הם ממשיכים את בניינו בב"א.
אשר יהודו, שרוי בבליטת אמרורות על שזר או

ובוהו י"ל מ"ד "א בספה"ק שכ"ב ימי בין המצריים
מכוננים בגנדג' כ"ב ימי המודיעים של ראשית והשנה,
מר"ה עד שמחת תורה. והיינו שכ"ב ימי בין המצריים
הם שבפניהם אאותה, כוננה של המרים מוכבים שיש
בזה הארית גודל אהבת ה' וישראל מתקרכבים בהם
להשין", כמ"כ בימי בין המצריים טמונה ההאה
של גודל אהבת ה'. וע"פ השבחן זה תשעהocab
יום הכה"ב מכובן בגנדג' ים שמחת תורה שהוא ודס
האחרון של תקופת המודיעים. ולכך הרי שמחת
תורה הוא הי"ט הגדול והשמחת ביתור אצל ישואל,
יום הייחודה בין קובליה' וישראל בבחנו הכהרבים מעוזין
זה בזה, ואיך יתכן שיש תשעהocab מכובן בגנדג'.
אליא שאהוא ע"פ כוונת המשל הבני' שחוווכן בהם"ק
הוא בבחוי' האב שמנחת את בנו, שאו מתעוררת
� לבלו אהבה גודלה ווחמתנות מופלגה על בבו,
שבפניהם ה"ז כמו בשמחת תורה. וע"כ כל
רודופיה השיגונה בין המצריים, שכל אללו הרודופים
ומחפסים לתתקרוב להשי"ת השיגונה דוקא בין
المצריים, שאו יכולם להגיע אל השהי'ות ולהתקרב
ג- ב- לרודוף אחריו בז'

בעצם חורבן בית המקדש היה בבח"י ניתוח קשה על כל השاهדים של ישראל, והוא בנסיבות העוררת בענייניות הרחמנות והאהבה הגדולה ביותר לאין שיעור. וכך היה או לח' בורכט מערין וזה בוה, לפחות שבגננות העניים גודל אהבת ה' היא בALLY גובל וסוטה, והוא בשעה שהיתה נראית כלפי חזק קשה ביזיר גילה הקב"ה גודל אהבתו לישראל. וזה כי במאמה שלא דוחה מועד לישראל ביטח שחרוב בו בית המקדש כמש"ג קרא עלי מועד, כי אונתגלה גודל הרחמנות וגדול אהבת ה' בALLY גובל וסוטה שהוכרבו מערין וזה בוה. ומאהדר' מן המיצר קראוי י' ענבי במרחבי י', ודינו שדורק כאשר מן המיצר שרائي י' או מתגללה גודל אורה ר'.

[תרמ"ג]

בפסוק (רביס א, ב) ותאמרו בשנותה כי כו'
על זה ודרשו חז"ל נתנה עלי¹⁰
בקולו הכר' (ירמיה יב, ח), וזה גרם כל החורבן.
מכל שכן שיש לנו למדוד שמודה¹¹ טוביה
המורבה בשבי ישראל מקבלץ יסורי
הגנות באחבה ומאמינים כי הוא חסר ה'
יתברך כמו שכתוב (משלי יט, יט) אשר יאהב ה'
יכיח לאן בני ישראל ומה מרכאים
בעולם. יוכל להיות זאת מפתח של
הגאולה. כמו שזיהה חטא זה התחלת הגנות
שבאותה ד' יתברך אהב את דור המדבר
ומכל מקום על ידי זה החטא שהי אומרים
בשנותה. נהפר ונאמר על כן שנאותה ירמיה
יב, ח. מכל שכן בתוכחות על עון. הגום שהי
יסורי משפט ודין. יכולין בני ישראל להפוך
לייטורים של אהבה על ידי קבלת הרכבות
באחבה ננ"ל.

כג' מאי פ' ג' ? גדים

מן הדבר זו¹² היה רגיל לבאר את דבריו חז"ל במסכת (חנויות ל, ב)
כל המתאבל על ירושלים וכוה והוא שמחותה: לאורה פלא הדבר,
שאמרו,, זוכה וואה בשמחותה,, ולא אמרו:,, זוכה וואה בנבינה,, שמי¹³
העיקר הוא בנינה של ירושלים ואלו ומה טלית לה? אבל אמר ה רב
— חכינו ידע כי כשיגעו הימים שמונה לראות בבניין ירושלים, ייאנו
אתם כלם, כל מי שייהה באתחום חקופת, ובתוכם אלה, שלא מתאבל
כל על ירושלים, אולם. והרגשת השמחה — זו תהית חלומות של אלה
שהתאבלו והצטערו בעזוע של החורבן, שהונגעו זיין לבניה של
ירושלים.

אור' ג' גרכ'וא, א' 8 ג' 10

והנה החסרון שבulous מצד שלוחן של ישראלי בכמה
דרכים. הא' מצד ורמות אגשי המגילהшибישראל, אין עורך
לקידוש מוזהיהם ועומק חכמתם, וכישראל במעלה הם יוכלים
להיטיב הרכה לטוטוח שלמות העולם. כגון שאמור בגראי¹⁴, אם
יהיו כל חמץ אה"ע בкус מאזנים וניתן איש המהמות
בקף שני לא נמצא מכך און? וכשאנשי מעלה קוזשי
עלין כאלה נתונם בשפלה, וקול שלמותם און נשמע בעולם,
רעיה רבה היא אל הביריות כולם וגדר חק שלמות שיסד השיתות
בבריתוי. והב', מצד עבדות הקרבות, שהוא נמשך שלמות
גודלה בעולם ושפיע רב, ווצונו יתי להיטיב לבריתוי, וכו' ¹⁵
שחוור הדבר המשלים אין ההנגה בשלמותה. הג', גם עבדה
השיתות ויזענו שם דברים שנעשים אפי' חוץ למקודש ואיןם
חלשים בו, מ"מ חק נתן השיתות, שעי' קידושה המקור כל
העבודות פועלות את פועלות שלמותן באונן יותר נכבד אין
ערוך. ע"כ נקרא בהתקמ' בית תפילה, שאפי' קהילה שהיא
נדגת בכ"ם, מתקבלה יותר במרקם המקודש וכו' קידושתו, ומהו
נלמד לכל העבודות שאין תלויות בו, שהשלמות היוצאת מהן
ע"י קידושה המקודש, גודלה וכבדה היא יותר מהשלמות היוצאת
מהן בלווי. אבל עד דבר גודל יש בחוסך עליין ת"ש, שמי¹⁶
זאת ביחס להתקמ' שלמות מבון נdry ביה המקודש שלפעלה, ממשיכ'

לעולם ואות על, ישראל¹⁷ וחרוז' בשלוח' מנותה. א"כ צ"ל

שלולים פעולות כל העבודות את חק שלמותן כאיilo ביהמ'ק
בני, אלא כיון שבעה"ז הוא חבר; א"א שיטפעו הטובות
הנשנות מזו השלמות לעזה", ונשאות רק למעלה, וכשיכא
ז מן. תשעת' ישראל, וישתכל העולם ביהמ'ק, וזה ראי
לקבל שלמות עליין, או יופיע השיתות בהדר גאנן כל הלשות אט
הנעשה מכח כל המצות העבודות כתול', בערך שון פעולות אט
היה ביהמ'ק על מכון. והנה אע"פ שבדבirs העליונים שלמות
העלויונים עצמן, המהחותם מצד מגלים לו יתפלה בירוח, ג' כ'
אי' החקלאות העיקרית. אבל מצד מגן של ישראל הרי הדבר
רע ומר מאד, שכ' א' לג'ת. הגדלות מוכנות' להם, ק'ם נתנוים

10

(יר ל"ד)

בכל דור שאינו נבנה ביוםיו כאילו נחרב
בימי¹⁸. קשה להבין שהי הרבה דורות
צדיק עליון שנאמר שהי ראי להיות
נחרב בימייהם. ונראה לפרש כי כל ימי¹⁹
הדורות מעתפקן ומתקנסין כל ההארות
של עבדות בני ישראל להיות ראיין
לגאולה, כי היילה על הדעת שדור
הגאולה יהיו כל כך ראיין בזכותם בלבד
לגאולה. רק שוכות כל דור ודור עוזר
ומביא מעט בנין בית המקדש. והבנין נמשן
כל ימי הגנות כמאמר בונה ירושלים.²⁰ וזהו
שברובSCP שכד' דור שאינו מסיע לבניינו. וזהו
שברובSCP שאינו נבנה ביוםיו שמי' בכל
הבניין ננ"ל. וכל אדרם בפרט גם כן צריך
לידע שכד' מעשי' הם סיוע לבניין בית
המקדש. ובכפי מה שמקובלין על עצםם עול
מלכות שמי' מטייען לבניינו כמו' שברובSCP
הכל מסיעין לבניינו של מלך כו':

ג' גרכ'וא, פ' ג' ? גדים

[תרנ"ד]

באיילה (אייה א, ז) זכרה ירושלים בר' כל
מחמדיה אשר היו מימי קדם. כי
כל המהנות שנען לנו הקב"ה הם זוקקים
בנפשותם ביה ישראלי ואין שכחה שלט ביהם
שהם בחינת מימי קדם למעללה מן הטבע
וזהם ואין שכחה שלט בהם. ולכן אין
שברובSCP לעולם. אפילו בימי הגולות. רק
שאים יוכלים להיות בהתגלותם של שלימות
שנקטו על משבתיה (שט) דרשו חז"ל²¹
על קיום השבותות ומועדים בಗלו. שבזמנם
המקRSS היה ניבור הארץ פנים של בני
ישראל נפל פרח על כל העמים כרכבתיב
(שמות לד, ס) ולא יחמוד איש את כרי ארץך
בעולוך כו'. ועתה שחקו כרי אבל בפנימיות
נפשותם בני ישראל נוכרים גם עתה כל
המחמדים שהיו מימי קדם ולכן גדרה
האגחה עד ירא ה' וייחמוננו:

ג' גרכ'וא, פ' ג' ? גדים

12

13

ת. חניא א"ר יוסי, פעם אחת הייתה מהלך בדרך ונכנסה
לחורבה אחת מהורבות ירושלים להחפהל, ובא אל' זכו
לטוב והחטן לי על הפתה עד שיטמי' כו', אמר ל' בני מפני
מה נכנסת לחורבה זו, אמרתי לו להחפהל, אמר לי ה' לך
ק' להחפהל בדרכך. א"ל מהחיא היה שמא יפסיקני כו',
באותה שעלה למדתי ממנה ג' דברים, למדתי שאין נכנסין
לחורבה וכור', א"ל בני מה קול שמעת בחורבה זו, א"ל
שמעוני בת קול שמנחמת בינה ואומרת או' שהחדרתי את
ביהי כו'. אמר ל' חיין וחוי ואשנ', לא שעלה זו בלבד אומרת
כך, אלא בכל יום ויום ג' ט' אומרת כך, ול"ע אלא בזמן
ישראל נגנסים לב' וכ' ולכמ"ד ואומרים יהא שמי' רבא
מברך. הקב"ה מגעגע וראש ואומרashi המלך שמקלטין
או'ו ביחס כך, ומה לו לאב שהגלה את כנו, ואוי להם
לבנים שגלי מעל שולחן אביהם.

ג' גרכ' א' ? ג'

22 ג' גרכ' א' ? גדים